

toriske det væsentlige for mit Parti, vilde det have været saare nemt for det at gaa imod de Forslag, som er fremsat, idet de i mangt og meget ganske afgjort ikke er rationelle, men det, der for os er det fuldkomne afgørende, er at faa begyndt. Man kan godt finde det underligt, men det synes efterhaanden at skulle blive Skik i dette Ting, naar ikke alle fire Partier kan enes i et eller andet lidt besværligt Spørgsmaal — denne Gang var det altsaa Socialdemokratiet, som fik Æren for at forhindre en fornuftig Reforms Gennemførelse —, lader man det falde, selv om de 3 Partier er enige.

Jeg vil derefter sige et Par Ord om Ændringsforslag Nr. 5, som gaar ud paa at sætte Fradraget i Forhold til Pristallet. Overfor dette vil der formentlig blive sagt, at det vil blive meget vanskeligt at administrere. Jeg vil deroverfor sige afgjort: Nej! dette Forslag er ikke det allermindeste sværere at administrere end det Forslag, som den højtærede Finansminister har givet Landets Ligningskommissioner og Skatte raad at administrere. Saa snart man har fastslaaet, hvad Dyrtidstallet er, har man blot at slaa en Streg paa det passende Sted i Tabellen, saa har man ganske nøjagtigt de Tal, man skal bruge i det givne Aar, og skal man flytte en saadan Streg een Gang om Aaret, turde det være et Arbejde, som ikke vil være fuldkommen uoverkommeligt. Overfor den Fradragsskala, som den højtærede Finansminister foreslaar gennem Ændringsforslag Nr. 6, maa jeg hævde, at den Glidning, som vort Forslag indeholder, er af en ganske anderledes rationel og blød Natur, idet den i allerhøjeste Grad virker til at lempe den Urimelighed i Skattelovforslaget, som fremkommer derved, at man standser med Fradraget paa et vist Punkt. Naar jeg kalder dette en Urimelighed, vil man deroverfor kunne sige: Hvorfor har Partiet da stemt derfor? Dertil har jeg ikke andet at svare, end at det maatte vi gøre af finansielle Grunde, og det kan vel ogsaa hænde andre Partier, at de undertiden af finansielle Grunde maa stemme for noget, de ikke synes særdeles godt om. Jeg vil som angivet hævde, at Praktiseringen af den omhandlede Bestemmelse ikke vil volde nogen som helst praktisk Vanskelighed. Saa vil man jo sige, at Pristallet — et Tal, man ellers var stærkt forelsket i fra mange Sider paa et vist Tidspunkt — kan man ogsaa bruge for tidt. Ja, det er jo et Argument, der i høj Grad bygger paa Følelser, og at argumentere mod Følelsesargumenter er altid meget svært; men hvad enten Pristallet er for højt efter de faktiske

Forhold — det vil nogen mene — eller omvendt for lavt — hvad andre vil mene —, er det i hvert Fald nogenlunde givet, at de Institutioner, som laver Pristallet, dels gør det efter ganske de samme Regler Aar for Aar og dels fornuftigvis gaar neutralt til Værks, saa helt ved Siden af kan man sikkert ikke sige, Pristallet er. Nu lever vi i en Periode, hvor Pristallet, at regne efter de sidste Par Aars Erfaringer, kan skifte meget fra Halvaar til Halvaar. Med et meget stærkt stigende Pristal er det i og for sig urimeligt, at Fradragene ikke bliver forhøjet. Men det vil kunne blive lige saa urimeligt, at Fradragene bliver formindsket, hvis Pristallet falder meget stærkt, det maa i hvert Fald blive det, skulde man tro, for de Mennesker, som har den Opfattelse, at den direkte Beskatning i Virkeligheden er den, der skal bære alle Byrder; thi jeg vil dog mene, at det er en egen Maade at prædike denne Lære paa at sige, at vel skal denne Beskatningsform bære det hele, men dog saaledes at forstaa, at visse Indtægter, der har en vis Skatteevne, skal befries derfor. At der kan komme Forhold, hvor Fradragene er for store, synes ogsaa den ærede Ordfører for Venstre (Jensen [Klejs]) at ville erkende, og den ærede Ordførers Tale ved Sagens første Behandling kunde egentlig ogsaa nærmest tyde i Retning af, at Partiet Venstre, for saa vidt den ærede Ordfører tolkede dets Tanker, var indforstaaet med, at disse Fradragbestemmelser, som er af en saadan Art, at mangen en Gaardmand bliver skattefri, var finansielt set ret urimelige.

Første Næstformand (K. M. Klausen):

Dette er ikke en Generaldebat.

Korsgaard: Jeg maa altsaa forlade denne Uddybning af Spørgsmaalet. Det forekommer mig ganske uforstaaeligt, at den højtærede Finansminister, for hvem det at faa saa mange Penge som muligt ind i Statskassen i disse Tider dog formentlig skulde være en ikke helt fjerntliggende Opgave, kan modsætte sig denne Bestemmelse, idet dog sikkert Udsigterne til, at Priserne vil gaa ned, er større end det omvendte, og som Følge deraf vil dette Forslag i Løbet af kort Tid indeholde større Penge end det, som nu formentlig vedtages. Overfor dette Argument siges af det ærede Medlem Hr. Jensen (Klejs), at naar man vedtager Ændringsforslag Nr. 12, følger deraf, at man hurtigt kan faa Reglerne ændret. Deroverfor maa jeg maaske have Lov til at sige, at een Fugl i Haanden